

но справедливъ, и че по това врѣме въ Сливенъ дошелъ отъ Одринъ грѣцкия владика Кирилъ, който събралъ свещенниците и първенците и имъ прочелъ писмо отъ патриаршията, съ което се забранява да се служи въ църква не само на славянски, но и на грѣцки. И накрай дописката свършва съ надежда „че нема да ви остане никакво припятствие, но ще си слѣдуваме по който язикъ говориме и проумѣваме“.³⁷ Чинтуловитѣ живи интереси за църковна независимостъ сж били винаги на прѣденъ планъ. Още като ученикъ, както посочихме по горѣ, той пише смѣла сатира противъ грѣцкото духовенство. По-късно сливенци съ особна радостъ го избиратъ народенъ прѣдставителъ въ Църковния съборъ, а слѣдъ завръщането си въ Сливенъ е разисквалъ съ най-буднитѣ граждани „злобата на деня“ — безпокойствата и изпитанията, на които бѣ подложенъ българския народъ до схизмата.³⁸

Възторзи и огорчения. — Всрѣдъ трудния и нерадостенъ животъ въ Сливенъ, дѣто всичко е било въ първобитно състояние, безъ библиотека, Чинтуловъ е изливалъ мжкитѣ на своята душа въ пѣсни (композирани или нагаждани по чужди мелодии), изплаквани чрѣзъ тжжнитѣ звуци на неговата цигулка. При толкова опасности, той продължава и въ Сливенъ да излива бунта на душата си въ пламенни пѣсни и написва: „Кждѣ си върна, ти любовъ народна“, „Българи юнаци“, „Българю, мила майко“, „Вѣтъръ ечи, балканъ стени“, а вѣроятно и много други, които сж ходили отъ ржка въ ржка, отъ кжща въ кжща, чели сж се и пѣли съ захласъ отъ младитѣ и сж създали цѣла епоха на врѣмето си. И тоя пламъкъ въ сърдцата на сливенскитѣ ученици, младежи и възрастни, тѣй е разпалвалъ наболялитѣ души, че съ рискъ на живота